

Zpívejte Hospodinu

Střítež, 16.2.2014

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: 1 Par 15, 16 – 25

Text: Ž 98

Slyšeli jsme výzvu: „Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.“ Nebo známe i novozákonní radu: „Je někdo dobré mysli? Ať zpívá Pánu!“ Zpěv je nejen umělecký ale také citový projev. Existuje sice rozsáhlá hudební teorie, o technice zpěvu, o hudebních formách, o písních a hudebních žánrech. Ale píseň je rovněž velmi emotivní záležitost. I ve své křesťanské víře pochopitelně prožíváme emoce. I při bohoslužbách platí, že někdy nám prostě není do zpěvu a jindy nám to zpívá samo. A také jsme lidé různí, a když se sejdem při bohoslužbách, tak někdo by chtěl jásat a plesat, ale jiný je trýzněn svou bolestí a do noty mu třeba padne píseň, která jeho sklíčenost vystihne a pomůže mu se z jeho smutku vyzpívat. Ať tak nebo onak, může nám píseň při bohoslužbách ale i kdekoliv jinde pomoci s vyjádřením naší víry - tedy toho, co ve vztahu k Bohu právě prožíváme. A tak tu biblickou výzvu: „Zpívejte Hospodinu“ smíme přijmout ať je nám smutno nebo veselo; to obojí se dá vložit do písně a „prozpívat“ se s tím k Hospodinu. Důležité je, abych zpíval autenticky, tzn. tak jak je mi to vlastní a přirozené. V tom se pochopitelně budeme lišit jeden od druhého, ale to je normální.

Na druhou stranu je společný zpěv při bohoslužbách určitým jednotícím prvkem, kdy spojujeme projevy své víry v jeden mohutný proud ať už chval nebo nářku, radosti nebo lítosti, a v tom je také velká síla společného zpěvu. Totiž že člověk vidí a slyší, že není se svou vírou sám, že jsou tu druzí, kteří spolu se mnou prožívají a vyjadřují to, co nás vnitřně spojuje. A jestliže se mohu aktivně svým hlasem zapojit do společného zpěvu našemu Pánu, pak je to velká posila pro každého, kdo se jinak cítí sám, opuštěn a přehlížen. Při bohoslužbách mohu prožít, že i já jsem tady spolu s druhými a spolu s nimi volám k Hospodinu, chválím ho a jemu zpívám.“

Nyní ale položme důraz na tu druhou polovinu toho slovního spojení „zpívejte Hospodinu“. My si samozřejmě můžeme zpívat jen tak sami pro sebe, ale Bible nás učí, abychom si pro svůj zpěv položili cíl vyšší. Totiž abychom zpívali samému Bohu. Když zpívám s dětmi na biblických hodinách, tak je vždy znovu musím upozorňovat, když se píseň obrací k Bohu, že se jedná o modlitbu. Když se modlíme, tak máme zavřené oči a soustředíme se v myšlenkách na obsah modlitby. Píseň je možné buď jen tak přezpívat anebo také hluboce vnitřně prožít. Dovolím si říci, že zpěv je určitá forma meditace, je to způsob jak přirozeně a přiměřeně dát průchod své radosti či smutku, jak plesat nebo plakat před Hospodinem. Kdyby nebylo písní, těžko by se nám možná hledal přijatelný způsob, jakou jinou formou to při bohoslužbách společně činit.

Podívejme se ještě, jaké mohou být důvody k tomu, abychom Hospodinu zpívali. V tom 98 žalmu čteme: „Nebot' učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravicí, svou svatou paží! Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost, na své milosrdenství se rozpomenul, na svou věrnost domu Izraele. Spatřily všechny dálavy země spásu našeho Boha.“ Jestliže se zvěstuje v našich sborech evangelium o spasení v Ježíši Kristu a jestliže to pro nás opravdu znamená zásadní a nejdůležitější věc v našem životě, pak přirozeným důsledkem je přetlak vděčnosti a chvály v našem srdci. Ten, komu Hospodin „dal poznat svoji spásu“ ten, komu „zjevil před očima svoji spravedlnost“ ten má vždycky důvod, aby „zpíval Hospodinu“. U Hospodina, který je věrný a jehož milosrdenství je každého dne nové, platí to lidové, že důvod se vždycky najde. Vždycky máme proč Pána Boha oslavovat a chválit. Jsou ovšem lidé, kteří ani netuší, že my do kostela chodíme oslavovat. Když se řekne, že pořádáme oslavu, tak si mnozí vybaví spíše restauraci než kostel. Ale každé bohoslužby jsou slavností, na níž oslavujeme Boží milosrdenství, Boží vítězství nad zlem, jeho spasení v Ježíši Kristu a zpíváme na jeho počest písně. Ale i u mnoha evangelíků je zakořeněn pocit, že se do kostela chodí především na kázání. V tom je skryto velké nebezpečí. Pak se může stát, že začnu „hodnotit“ bohoslužby podle toho, jak se kazateli zrovna povedlo nebo nepovedlo kázání. Jestliže ale jdu do kostela, abych sám Pánu Bohu něco vyjádřil, pak mohu prožít radost ze setkání s Bohem nezávisle na „výkonu“ kazatele. Osoba kazatele je v bohoslužbách vedlejší. Nechodí se do kostela kvůli němu. Pravá bohoslužba je, když Bohu přinášíme sami sebe. Když přicházíme k němu a řekneme: „Pane, tady mě máš. Jsem tu, abych ti poděkoval za tvoji milost. Jsem tu, abych ti vyjádřil svoji vděčnost. Jsem tu, abys věděl, že se mnou můžeš počítat. Jsem tu, abych naslouchal tvému hlasu, který ke mně může zaznít při čtení z Písma, při zpěvu, při modlitbě, při kázání, při setkání s bratry a sestrami.“ Přinášet sami sebe jako oběť Bohu, to má být naše pravá bohoslužba. A jednou z forem této oběti je oběť chvály, vyjádřené zpěvem písní. Proto jsou písně nedílnou součástí každých bohoslužeb. Nejsou zde proto, abychom si zazpívali, ale abychom zpívali Bohu, před jeho tváří, k jeho cti a chvále.

Bratři a sestry, žalm 98 nás vybízí, že máme „zpívat Hospodinu píseň novou“. To neznámá zpívat jen samé nové písně a zapomínat na ty staré. Ale i ty staré písně zpívat jako písně nové. Jako písně odpovídající na stále nové a nové jednání Hospodinovo. Jako písně aktuální, vycházející z toho, čemu věříme a co skutečně prožíváme ve vztahu s Bohem. Vždyť Boží milosrdenství je každého dne nové. Proto zpívejte Hospodinu píseň novou. Hlahol Hospodinu celá země, dejte se do plesu, pějte žalmy.

Modlitba: *Hospodine, z tebe se radujeme, ve tvém Duchu plesáme, ale před tebou také vyléváme svou duši a svůj pláč. Dej, ať naše zpěvy vycházejí ze srdce, ať zpíváme opravdově, upřímně a s bázní. Tobě ke cti a slávě. Amen.*